İMKÂNSIZ TESLİMATLAR · 2

Gök gürültüsünden önce açmayın

Lui Eriksson

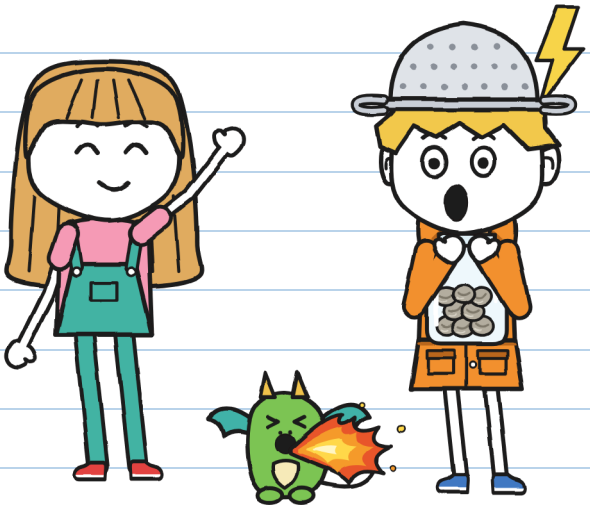

(Guni'nin defteri)

BEDEN S
Başlangıç seviyesi · 7+

İMKÂNSIZ TESLİMATLAR · 2

Gök gürültüsünden önce açmayın

Metin ve resimler: Lui Eriksson

BEDEN S · Başlangıç seviyesi · 7+

Türkçe sürüm: LinguAula

İlk baskı: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

Sınıf ve ev için serbestçe fotokopi çekilebilir.

Serinin ikinci kitabı. Birincisi: "Bu paket ısırıyor".

LinguAula

Her bölüme linguaula.com'da çalış

Bu kitap yazılırken hiçbir gök gürültüsü zarar görmedi. —H.

Başka kimsenin değil. —H.

Bulursan gök gürültüsünden önce açma.

SADECE HİKÂYEDE

Bu mühür yalnızca hikâyede olan şeyleri işaretler: sen yapma. Birkaç sayfa sürüyorsa BURADAN ve BURAYA KADAR yazar. Gerçek fırtınada 76. sayfa geçerlidir. —H.

KİM KİMDİR

Guni. Cumartesi kuryesi. Fırtına avcısı (aşağı yukarı). Bu defter onun.

Hulita. Şimşekle gök gürültüsü arasındaki saniyeleri sayar. Yeşille yazar ve H. diye imzalar.

Kırıntı. Ejderha yavrusu. Guni'nin yaptığı her şeyi taklit eder. Her şeyi.

Tonyo. ŞİMŞEK için bisikletle teslimat yapar. On dakikada ya da bedava.

Flora. Kanal Sokağı No: 9'un bahçıvanı. Taşa imza atmaz.

Vera. Ejderhalar Evi'nde, Flora'nın evinin yanında ejderhalara bakar. Kırıntı onunla yaşar.

Mara. İmkânsız Teslimatlar'ın sahibi. Cadı şapkası takar. Söylediğinden fazlasını bilir.

R. Kimsenin teslim edemediği paketleri gönderir. Kimse adını söylemez.

TESLİMAT DEFTERİ 2
Sahibi: Guni

RESMİ.

"Resmi": önce ben okurum. Resmen. —H.

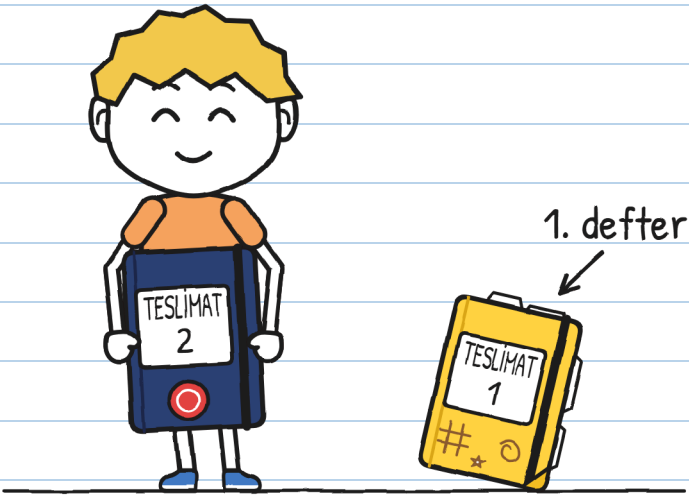

1 numaralı defterim bitti: dolu. Bunu bana dükkânın sahibi Mara verdi. Üstünde dükkânın mührü var. Resmi defterlere resim çizilmezmiş. Bakalım.

BÖLÜM 1

Fırtına avcısı

Mara'nın dükkânında titreyen bir paket var. Her gün biraz daha.
Ona dokunmayacağım.
Hulita'yla bizim teslim ettiğimiz son paket bir yumurtaydı. Şimdi adı Kırıntı, kanatları var ve yaptığım her şeyi taklit ediyor.

Evimin karşısındaki dükkânda on dokuz iade paketi kaldı. Birinin çok acelesi var.

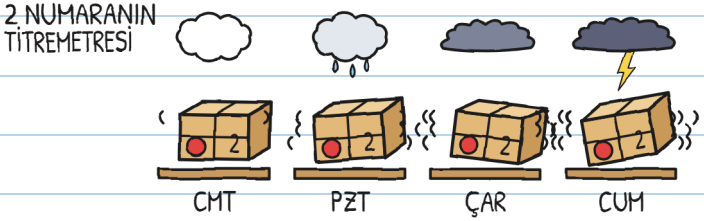

Korkudan değil: fırtına geliyor. Cumartesi, akşam altıda. Hava durumuna altı kez baktım. —H.

İade paketi hep geri döner. Teslim alan kişi etiketi silinmeyen mürekkeple imzalamalı; Hulita'nın yeşil keçeli kalemindeki gibi. İmzalamazsa paket şafakta uçup rafına döner. Hepsini aynı kişi gönderiyor: R.

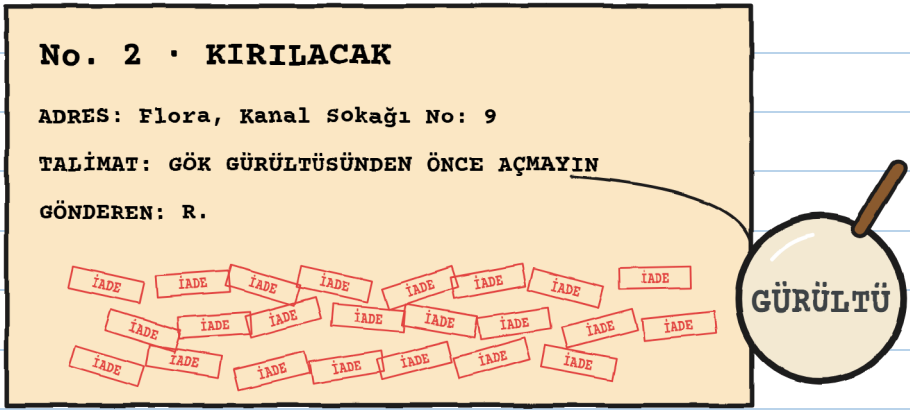

2 numaralı paketin üstünde yirmi üç İADE mührü vardı.

Yirmi üç. İki kez saydım. —H.

— Onu yirmi üç kez ben götürdüm, dedi Mara. Hiçbirinde fırtına yoktu.

Cumartesi saat onda Mara bizi 2 numaralı paketle bekliyordu. Tonyo da oradaydı. Cumartesileri üçümüz cezalıyız, çünkü 1 numaralı paketi izinsiz teslim ettik. Dükkânda yardım ediyoruz.

— Bunu, dedi Mara, siz teslim edeceksiniz. Bu öğleden sonra.

Hulita kocaman zıpladı. Neredeyse KALAN: 19 tabelasına dokunacaktı.

Mara üç şart koştu. Hepsini parmaklarıyla saydı:

1. Saat beşte, fırtınadan önce çıkıyorsunuz. Fırtına geçene kadar Flora'nın evinde kalıyorsunuz.
2. Aileleriniz biliyor. Flora da biliyor.
3. Etiketteki kural: gök gürültüsünden önce açılmaz. Tam üstümüzdeki sayılır; uzaktakiler sayılmaz.

– Sen gelmiyor musun? diye sordu Hulita.

– Benim burada yapacak işlerim var, dedi Mara.

Sonra vitrinden dışarı baktı: gökyüzü grileşiyordu.

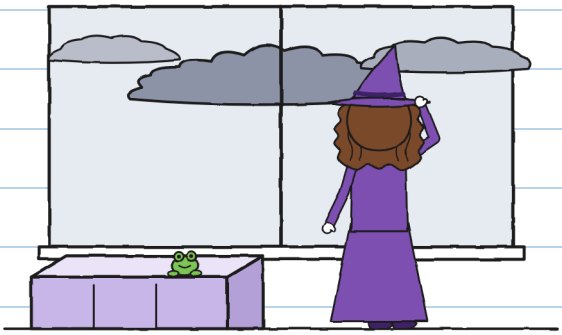

Ne işleri? –H.

O sırada Hulita bana baktı.
— Fırtınaları sever misin?

Ben de, böyle bakılınca herkesin söyleyeceği şeyi söyledim:

— Bayılırım. Eski mahallemde profesyonel fırtına avcısıydım.

Söylediğim

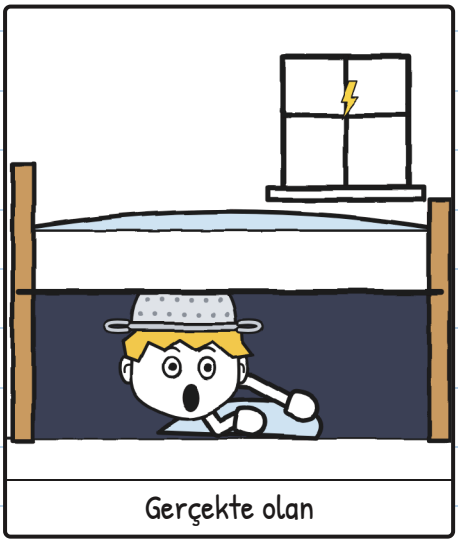

Gerçekte olan

Yatak altı profesyoneli. —H.

Hulita bana fırtınaları saymayı öğretti. Benim defterimde. İzin istemeden, her zamanki gibi:

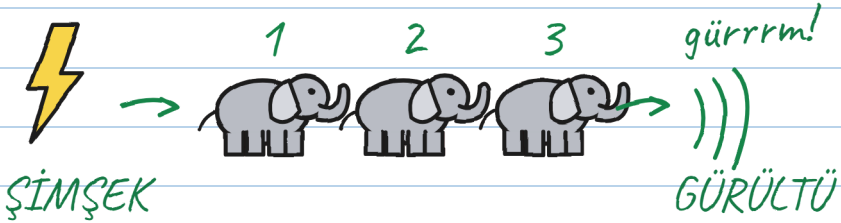

bir fil, iki fil, üç fil...

1 fil = 1 saniye

3 fil = 1 kilometre (aşağı yukarı)

0 fil = TAM ÜSTÜMÜZDE!

↖ Etiketteki gök gürültüsü bu.
Uzaktakiler paketi açmaz.

Daha çok fil: o yıldırım daha uzağa düştü.

Gök gürültüsü duyarsan, uzakta bile olsa: hemen içeri!

Bildiğin şey daha az korkutur. –H.

Buna ihtiyacım yoktu: ben fırtınalara bayılırım. Ama ne olur ne olmaz diye yazdım.

Tonyo etiketi omzumun üstünden okudu.
— ŞİMŞEK fırtınada teslimat yapmaz.
Bize çantasındaki küçük yazıyı gösterdi.
— Henüz fırtına yok, dedi Hulita.
Tonyo bir daha baktı. "Henüz" yoktu.

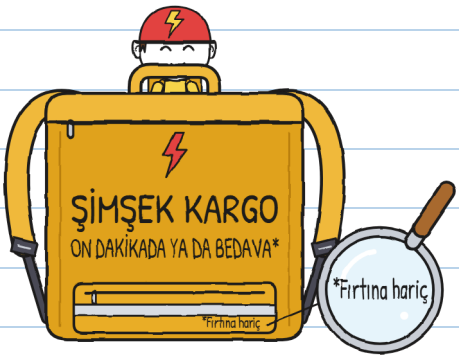

Küçük yazı fazla küçüktü. —H.

Ve bizimle geldi.
Saat beşte yağmurluğumu almak için eve geçtim.
— Turuncu olanı giy, dedi annem kapıdan.
Gideceğine emin misin? Ama sen, gök gürleyince...
— HOŞÇA KAL, ANNE!

"Ama sen, gök gürleyince..." NE? —H.

Büyük Köprü'den geçtik. Geceleri tekneler için kaldırılıyor. Gökyüzü gitgide kararıyordu. Ortada Hulita suya eliyle selam verdi. Çok ciddiydi. Kanalla arası iyi değil.

Çok uzakta gökyüzü aydınlandı. Hulita otuz fil saydı.

Gürrrm.

— O yıldırım yaklaşık on kilometre uzağa düştü, dedi. Hava durumu fırtınanın altıda geleceğini söylüyor.

— Gök gürledi! dedi Tonyo. Şimdi açılır mı?

— O paketi açmaz, dedi Hulita. Etiketteki, şimşekle aynı anda duyulan: sıfır fil. Ama artık duyuluyor: hemen içeri!
Kanal Sokağı'na kadar koştuk. Ben hiçbir şey duymuyormuş gibi yaptım.

— Bu hık mıydı? diye sordu Hulita.
— Hayır, dedim. Hık!

Küçüklüğümden beri başıma gelir, yalnızca gök gürültüsünde. Her gök gürültüsünde art arda bir sürü hıçkırık. Üç saniyede bir. Fırtına tam üstümdeyken durmam. Korku değil. Vücudum bunu kendi kendine yapıyor. Bana sormadan.

Adı korku. —H.

Vera bizi kapısında bekliyordu, kucağında Kırıntı. Cumartesileri Kırıntı benimle gezintiye çıkıyor.
— Bugün yalnızca Flora'nın evine kadar: ilk fırtınası, dedi Vera ve onu bana verdi. Seni her konuda taklit ediyor, Guni. Hissettiklerini bile. Korkarsa çekiştirme: tutunur. Fırtına geçince avlu duvarına üç kez vurun, ben gelirim.
— Ben hiçbir şey hissetmiyorum, dedim. Ben fırtınalara bayılırım.

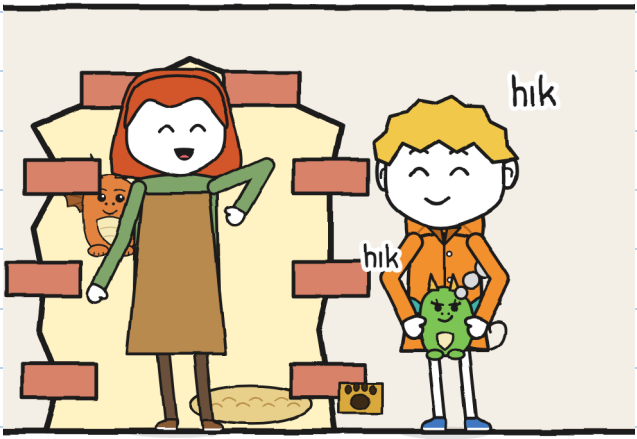

Uzaklarda gök gürledi. Ben hık yaptım. Kırıntı hık yaptı. Burnundan duman çıktı.
— Hemen içeri! dedi Vera.

Flora'nın evi sardunyalı ev. İki cumartesi önce o balkondan bize bakıyordu. Biz Ejderhalar Evi'nin kapısını arıyorduk. O kapı bir duvara benziyor.

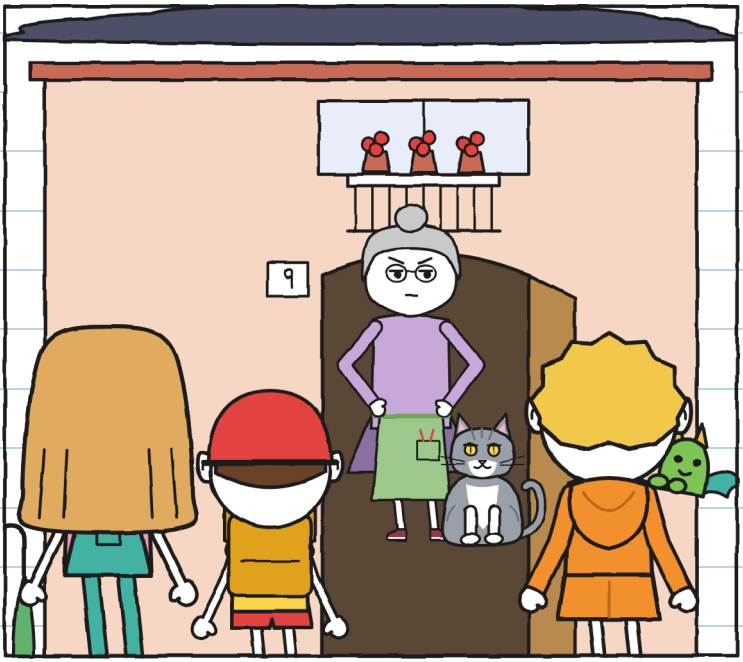

Flora kapıyı açtı. Kapıyı çalmaya bile vakit bulamadık. Kutuya baktı. Gökyüzüne baktı. Kırıntı'ya baktı.

— Vera'nın yavrusu. Eğrelti otlarımı yakmasın, dedi. Girin, yağmur geliyor. Sizi uyarayım: ben taşa imza atmam.

BÖLÜM 2

Gürültü!

Flora'nın mutfağı bitki dolu. En arkada cam bir kapı seraya açılıyor. Kedi kapılı arka kapı avluya açılıyor. Tonyo yağmur yüzünden bisikleti koridora soktu.

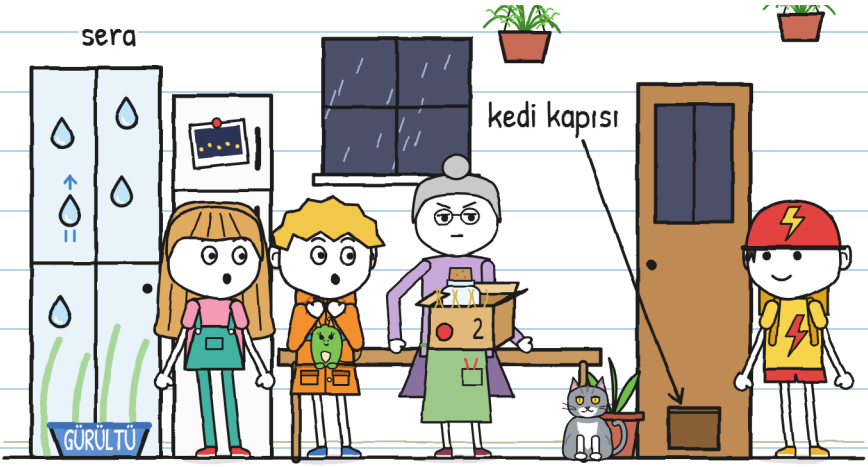

Sera camının üstünde boyalı damlalar vardı. Aşağı inecekleri yerde yukarı çıkıyorlardı.

— R.'nin camları, dedi Flora. Yağmuru ben istediğimde içeri alırlar. Yıldırımı asla.

Flora kutuyu masaya koydu. Sormadan açtı. İçinde cam bir kavanoz vardı. Kavanozda sekiz gri bilye.
— Gök gürültüsünden önce açmayın yazıyor! diye bağırdı Hulita.
— Kutuyu açtım, kavanozu değil, dedi Flora. İçinde ne olduğunu biliyorum: R. bana fenercik sözü verdi, bana taş gönderiyor.

— Fenercik nedir? diye sordum.

Flora bize eski bir fotoğraf gösterdi. Geceleri kanal yoluydu. Kıyıda minik ışıklar vardı.

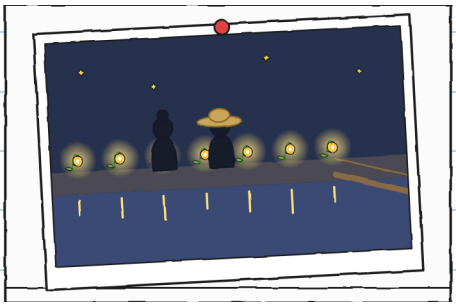

— Bunlar bitki, dedi Flora. Şimşek ışığını saklarlar, bütün gece yayarlar.
— R. onları mı ekiyordu?
— Tohumları uyanık getirirdi. Toprağı ben koyardım. Hiç uyuyan görmedim.
— Peki fenerciklere ne oldu?
— Söndüler. R. gelmedi. Şimdi bunu yolluyor.

Bu yüzden kanal çok karanlık. Bu yüzden tahta köprü, kanalı geçen o tahta, korkutuyor.

Korkutuyordu. Beni çok: onu karanlıkta geçtim. —H.

— R. hep sözünü tutar, dedi Flora. Geç de olsa tutar. Ama bunda tutmadı. Bana bu kavanozu yirmi üç kez getirdiler. Yirmi üç kez de taş.

Etiketi düşündüm. Ezbere biliyordum: GÖK GÜRÜLTÜSÜNDEN ÖNCE AÇMAYIN.
— Peki siz onu açmak için hiç gök gürültüsünü beklediniz mi? diye sordum.

Flora bana, sorum aptalcaymış gibi baktı.
— Ben kimseyi beklemem, dedi. Gök gürültüsünü de.

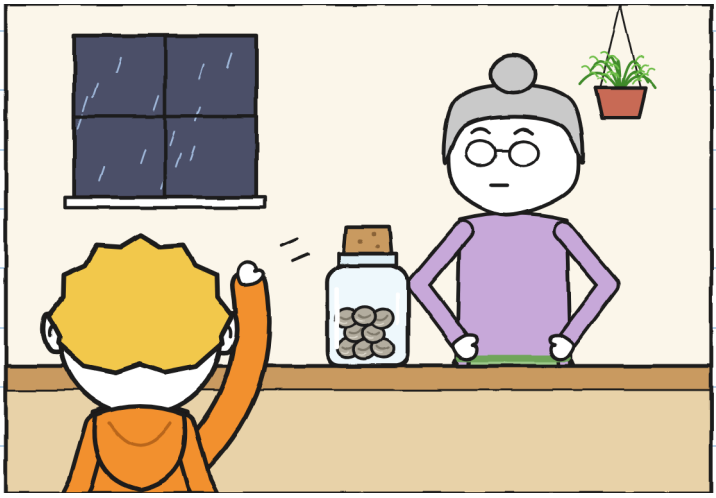

Flora'nın kedisinin adı Gürültü. Adı mama kabında yazılı. Bulut gibi gri. Bir de gök gürültüsü gibi mırlıyor.

Fırtınayı mutfakta bekledik. Bir sürü küçük şey oldu:

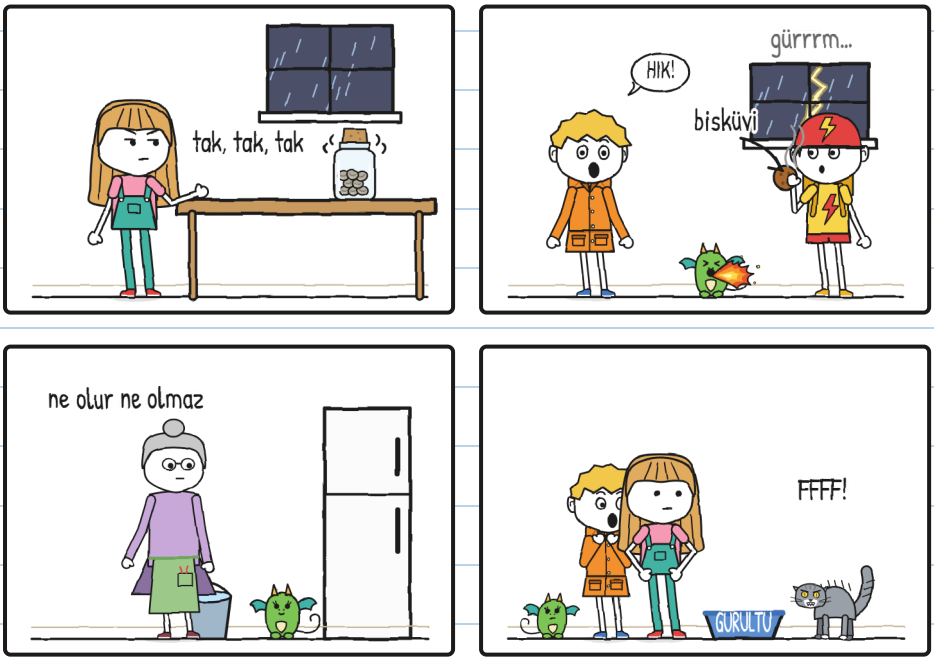

Gök gürültüsünün en kötü yanı onu beklemek. —H.

Kavanoz tın, tın diye ses çıkarıyordu. Gittikçe daha güçlü.
Hulita sayıyordu: "On iki fil." Sonra: "Dokuz."
Ayağı masanın altında zıplıyordu.

— Yerde delik açacaksın, dedim.
— Sayıyorum.
— Peki ayağın çok hızlı sayıyor.
O sırada Kırıntı bir minik alev daha çıkardı.
Gürültü kedi kapısından fırlayıp avluya çıktı. Flora arka kapıyı açıp bağırdı:
— GÜRÜLTÜÜÜ!

Ve Hulita kavanozu açtı.

— Gök gürledi! dedi.

Gök gürlemedi. Flora bağırmıştı. Gürültü, kedinin adı.

Ben "GÜRÜLTÜ!" duydum. Tam da beklediğim şeydi. Kimse bana bunun bir kedi olduğunu söylemedi. —H.

Bunu 17. sayfaya yazdım.

O sayfayı sonradan okudum. —H.

Açılınca kavanoz sustu. İçinde yalnızca sekiz gri bilye vardı. Soğuk ve kıpırtısız. Hulita onları masaya döktü. Büyüteçle baktı.
— Üstlerinde minik bir çizgi var, dedi. Kapalı bir göz gibi.

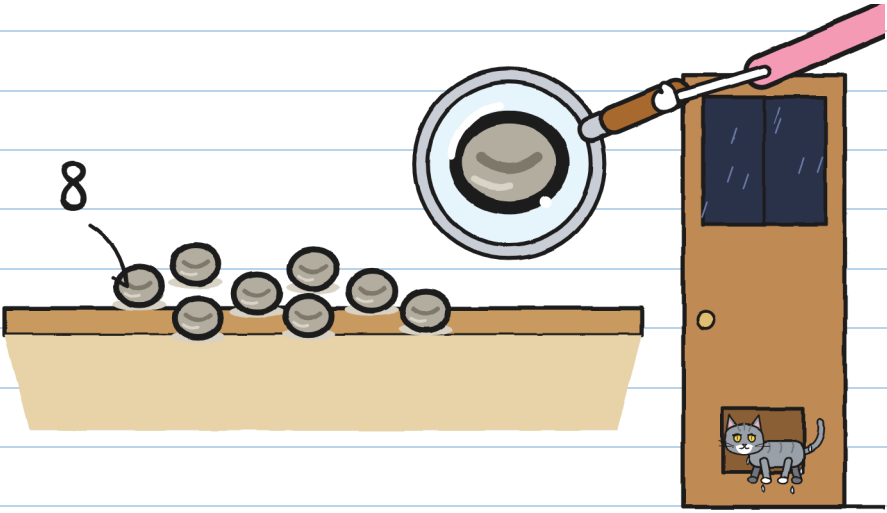

Gürültü sırılsıklam, kedi kapısından geri geldi. Flora kapıyı kapattı.
— Taş. Her zamanki gibi, dedi. Ve Hulita'ya baktı.

Hulita tişörtünün rengine döndü.

— Uyuyorlar, dedim. Taş değiller: tohum. Bu yüzden "gök gürültüsünden önce açmayın" yazıyor. Belki bir gök gürültüsü onları uyandırır. Camları titreten türden, kocaman bir tane.

Flora sustu. Sonra dedi ki:
— Tohumlarsa, kanıtlasınlar.

Dışarısı neredeyse geceydi. Saat akşam altıydı. Şimşek. Hulita saymaya başladı:

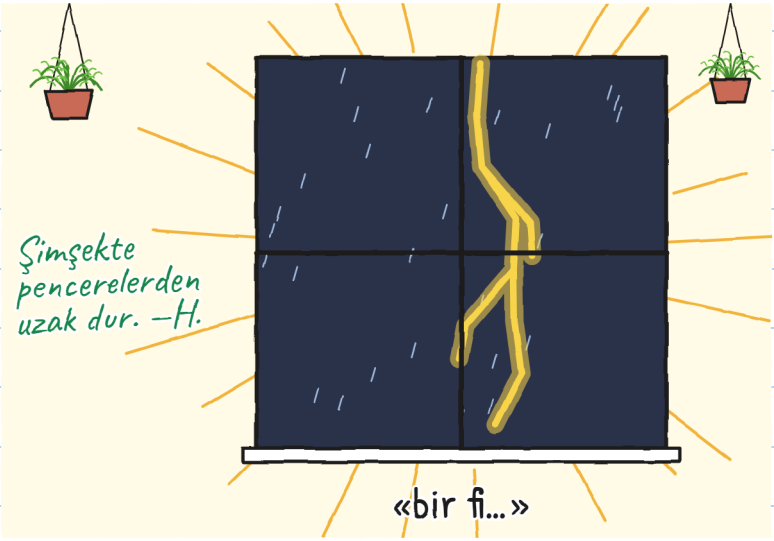

Ve gerçek olanı geldi.

Gök gürültüsü ve şimşek aynı anda: fırtına tam üstümüzdeydi. Masa, bardaklar, camlar titredi.

Ve elektrik kesildi.

Ben hık yaptım. Kırıntı hık yaptı: bir alev patlaması. Bir saniye boyunca bütün mutfağı gördük.

Masa boştu.

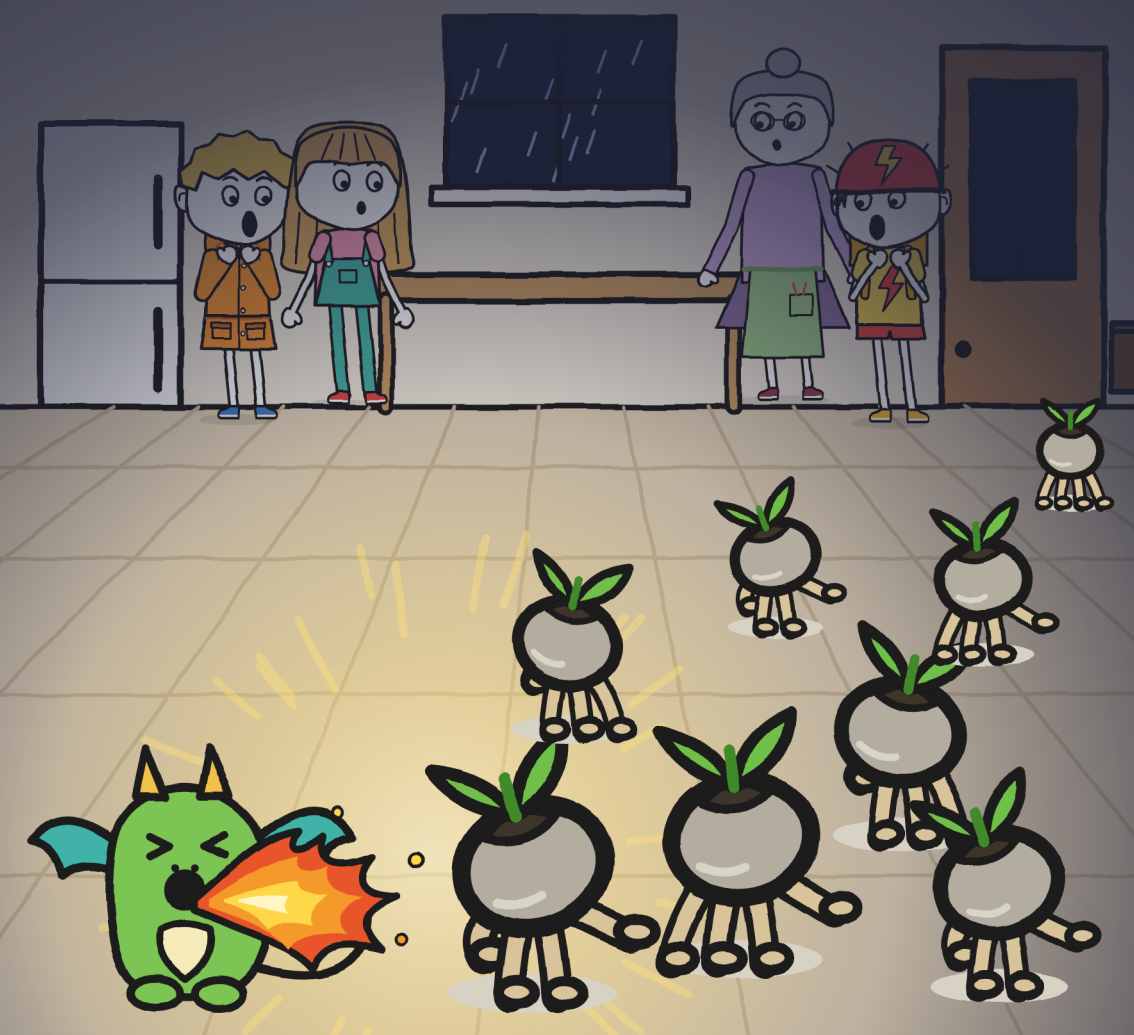

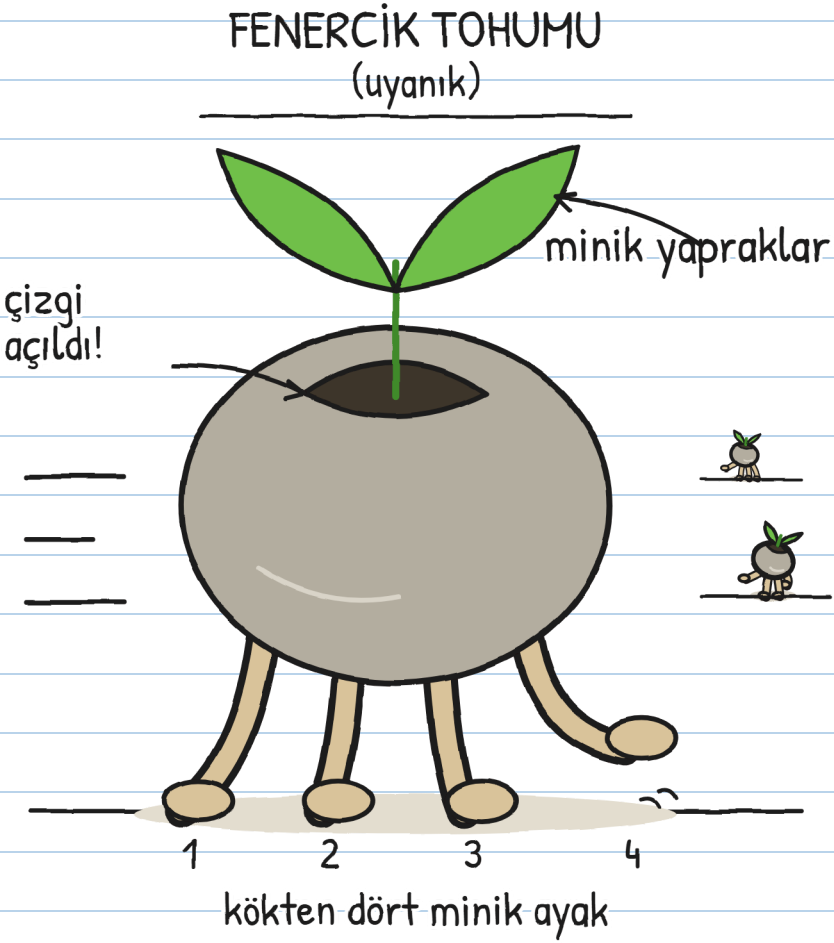

Taşların ayakları vardı.

Bir de acele. –H.

BÖLÜM 3

Bakmazsan kıpırdıyorlar

Karanlıkta minik bir yağmur gibi bir ses duyuluyordu: tik, tik, tik. Bir şimşek daha: tohumlar daha uzaktaydı. Ve kıpırtısızdı. Hem de çok. Hiçbir şey olmamış gibi.

Hızlı koşuyorlardı. Ama her şimşek onları durduruyordu. Hem de çok şimşek vardı. Onları masanın altından izliyordum. Flora'nın süzgecini kafama geçirmiştim: evde gök gürleyince ben de bir süzgeç takarım.

Şimşek çakınca: kıpırtısız.

Karanlıkta: koşuyorlar.

Şimşek çakınca: kıpırtısız. Daha uzakta.

Kırmızı ışık, yeşil ışık oyunu bu. Tohumlarla. —H.

Flora el fenerini bir tohuma tuttu. Tohum durdu. Sonra başka bir tohuma tuttu. İlki koşmaya başladı.

— Tohumlar bunlar! Uyanıklar! diye bağırdı Flora.

Işığı kaydırdı. Bu sefer ikincisi koştu.
— Bir el feneri daha lazım, dedim.
— O zaman başka bir şey düşün. Bendeki bir tane.

Işıkta kıpırtısız. Karanlıkta koşuyorlar. El feneri hepsine yetmiyordu.

Hepsi kedi kapısına gidiyordu. Flora kapıyı kocaman bir saksıyla tıkadı.
— Fırtınada ıslanmış toprak arıyorlar, dedi. Burada yalnızca musluk suyuyla sulanmış toprak var. Dışarıda neredeyse hiç toprak yok: çıkarlarsa yağmur onları kanala sürükler.

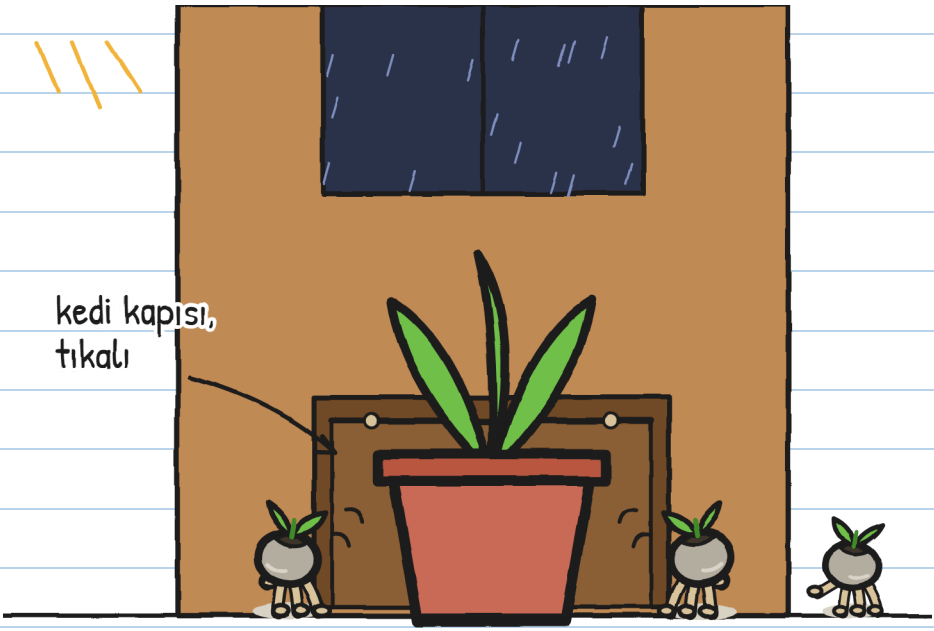

Ama şimdi karanlıkta bütün mutfağa dağılmışlardı. Bir mutfakta ise yüz tane saklanacak yer vardır.

Her şeyi denedik:

Hulita, bezle: Gürültü'yü yakaladı.

Tonyo, elleriyle: Gürültü onu yakaladı.

Kırıntı, alevle: bir!

Flora, el feneriyle: iki!

Gürültü de tohumları avlıyordu. O karanlıkta neredeyse görüyor. Biz görmüyoruz.

Tonyo fırtınalardan korkmaz. Kedilerden korkar.

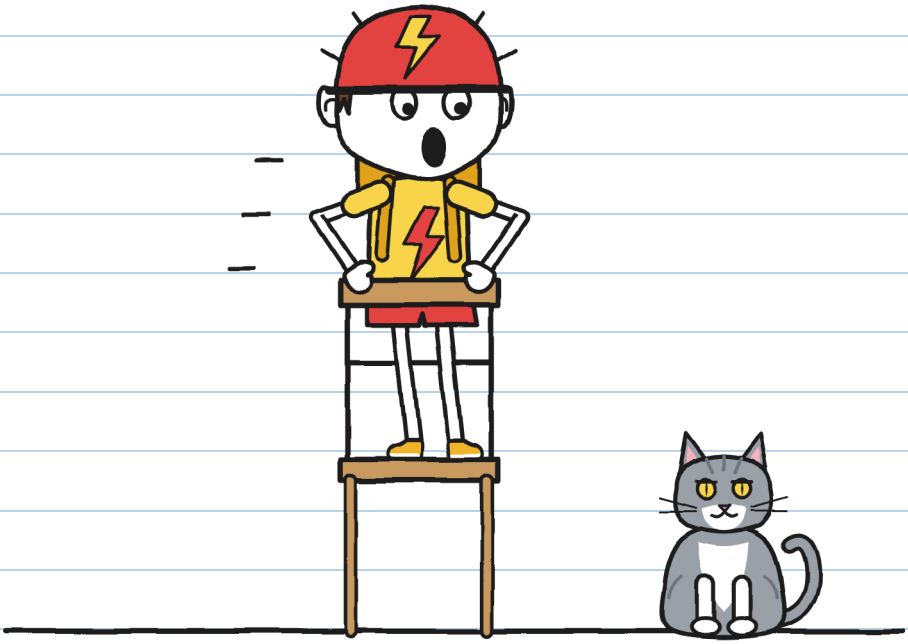

— Kedi değil o! dedi Hulita. O Gürültü!
— DAHA KÖTÜ!

İki korku, tek isim. —H.

Ben hâlâ masanın altındaydım, süzgeç kafamda. Oradan bir şey fark ettim: tohumlar hep kedi kapısına dönüyordu. Saksı yollarını kapatıyordu. Onlar da itiyorlardı.

Hepsi. Hep aynı yere.
Bir kroki çizdim.

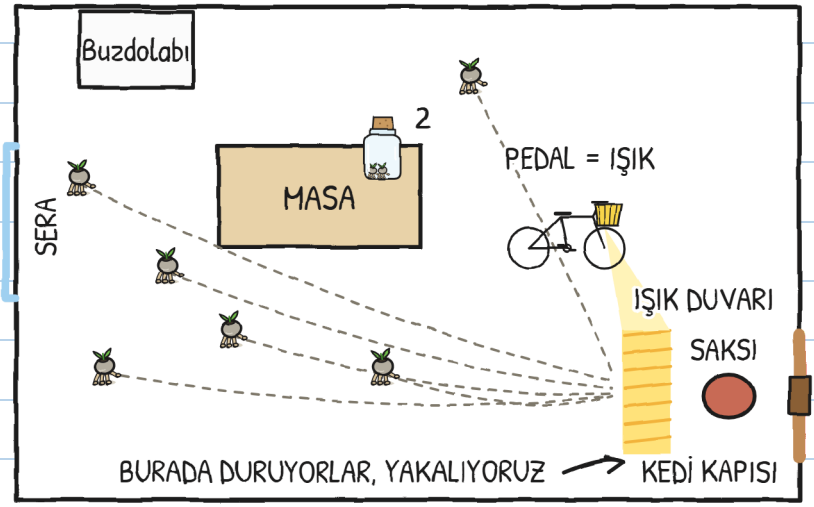

— Tonyo, farın pedal çevirince yanıyor mu?
— Tabii.
— O zaman bugün ışık teslimatı yapacaksın.

Bisikleti ayaklığının üstüne diktik. Far kedi kapısına bakıyordu. ŞİMŞEK'in ışığı bir dinamoyla çalışıyor: tekerlek dönerse ışık yanar. Ve Tonyo pedal çevirdi.

Hiç olmadığı kadar pedal çevirdi. Özellikle Gürültü üstüne çıkınca.

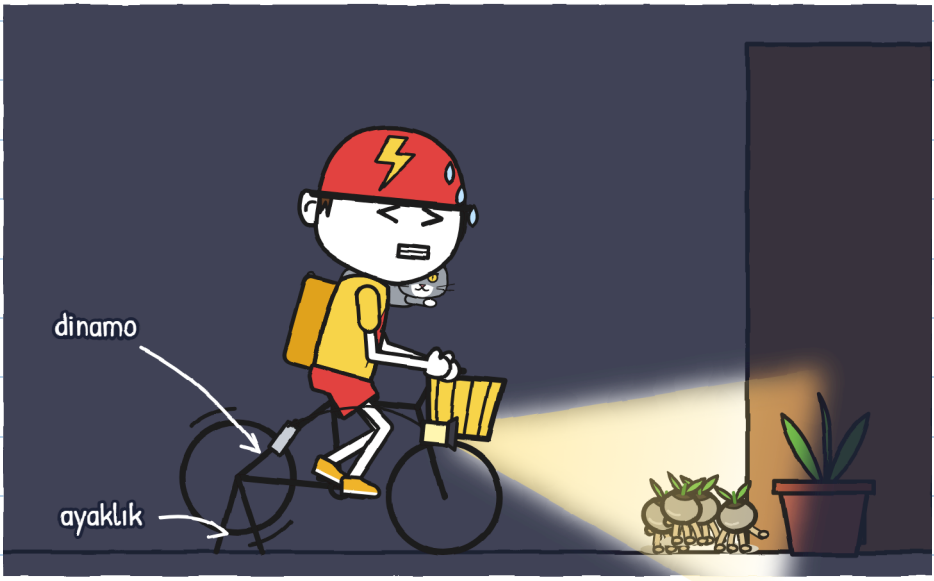

Sonunda ŞİMŞEK bir işe yaradı. –H.

Tohumlar ışığa varınca duruyordu. Biz onları tek tek yakalıyorduk. Kavanoza. Üç. Dört.

Gürültü bir tohumu ağzıyla yakaladı. Flora onu iki parmağıyla aldı.
— Beş! dedi.

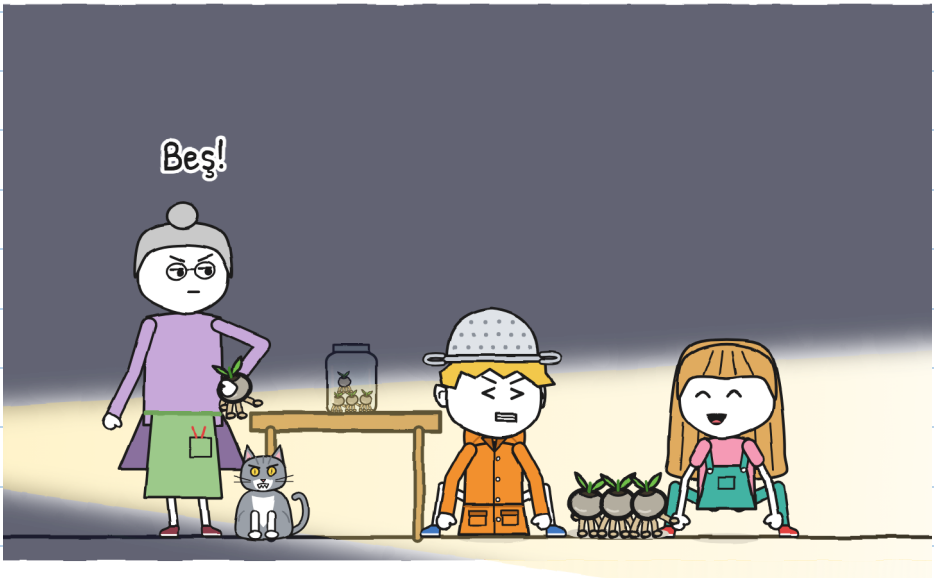

Altı.

Flora kavanozun kapağını kapattı. Böylece hiçbiri kaçmazdı. Sonra bize yardım etmek için eğildi. Ve Gürültü masaya sıçrayıp kavanozu devirdi.

Tonyo onu havada yakaladı.
— ŞİMŞEK, dedi. Bir saniyede ya da bedava.

Ama pedal çevirmeyi bıraktı. Işık söndü. Gürültü de kedi kapısına koştu.

Karanlıkta: tik, tik, tik. Gürültü saksıyı itti: gıcırt. Ve kedi kapısı klak yaptı.

Bir şimşek daha: yerde yalnızca bir tohum kalmıştı. Hulita onu yakaladı. Yedi.

Sekizincisi kedi kapısından çıkıp gitti.

— Onu almaya gidiyorum! dedi Hulita, eli kapı kolunda.
— Yıldırım düşerken kimse dışarı çıkmaz, dedi Flora, kapının önünde durarak. Çok ciddi söyledi.

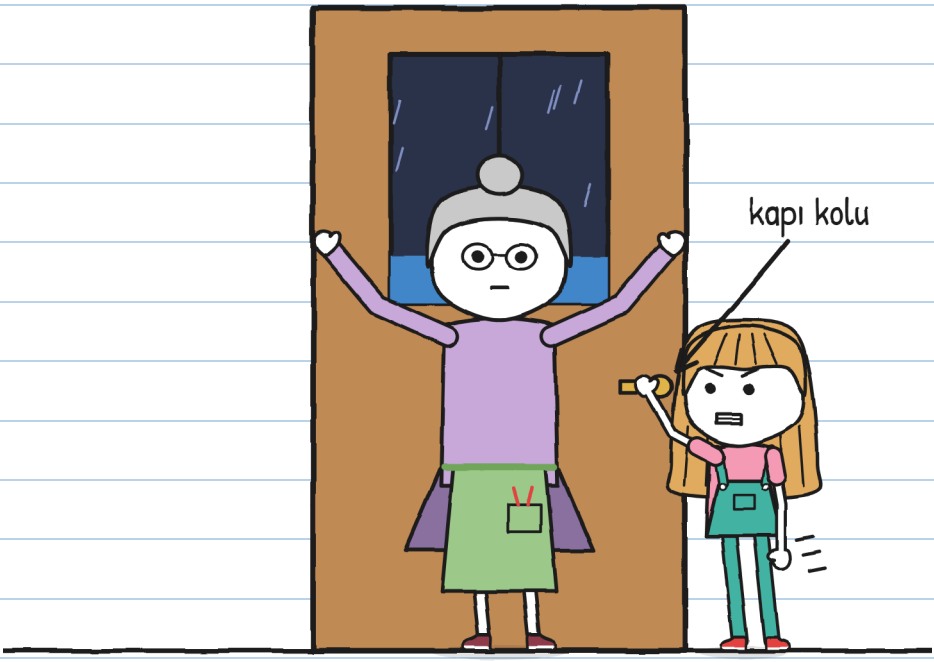

Hulita tartışmadı. Ama kapı kolunu da bırakmadı. Biraz sonra kedi kapısı klak etti. Gelen, sırılsıklam Gürültü'ydü. Sekizinci tohum yanında değildi.

— Şimşek... bir fil, iki fil.
Gürrrm.
— İki, diye saydı Hulita. Hâlâ çok yakın.

— O zaman şimdi onları ekelim, dedi Flora. Fırtına gitmeden önce. Karanlıkta.
— Orada, içeride mi? diye sordu Hulita.
Flora camda yukarı çıkan damlaları gösterdi.
— Büyü hâlâ yerinde. Yıldırımlar dışarıda kalır.

Sonra Kırıntı'ya baktı.
— Karanlıkta.

Kırıntı bana baktı. Ve hık yaptı.

BÖLÜM 4

Hık

Flora fenercik nasıl ekilir, bize anlattı. Ona bunu R. öğretmişti. Resmi yazımla not aldım:

FENERCİK NASIL EKİLİR

1.

Fırtınada ıslanmış toprak.
(Musluktan ıslanan olmaz.)

2. 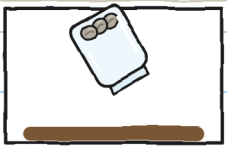

Kavanozu toprağın üstünde aç.
(Daha önce açarsan kaçarlar.)

3.

Her yer karanlık: kendi kendilerine toprağa girerler.
(Sen gömersen filizlenmezler.)

4. 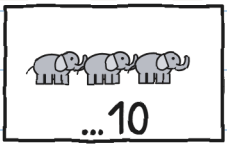

Fırtına geçmeden önce:
ondan fazla filde,
bir sonraki fırtınaya kadar artık ekilmezler.

Uyandırmak için: sıfır fil. Ekmek için: ona kadar. On bir olunca uyku. —H.

Flora bir manivela çevirdi. Pencere açılmadı: boyalı damlalar aşağı inmeye başladı.
Gerçek yağmur camı geçip ekim tezgâhına düştü: toprakla dolu uzun bir masa.
— Hepsi ekim tezgâhına. Yere tek damla bile düşmesin, diye emretti Flora yağmura.

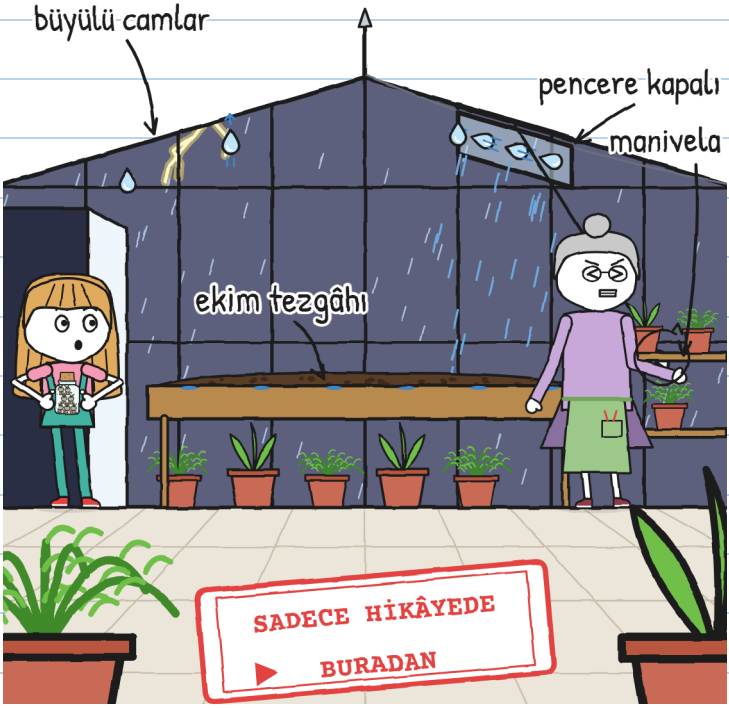

Bu camlar yalnızca hikâyede var. Gerçek bir fırtınada sera yok (76. sayfa). —H.

— Fırtınada ıslanmış toprak, dedi. Şimdi her şey karanlık olmalı.

Ama Kırıntı çoktan içerideydi. Flora'nın ayaklarının arasından süzülmüştü. Kimse görmedi. Ekim tezgâhının altında, saksıların arasındaydı.

Flora onu dikkatle çekti. Kırıntı dört patisiyle saksılara yapıştı. Vera bize söylemişti zaten.

Mutfaktaki her hıkım, serada Kırıntı'yı tutuşturuyordu.

Anlamak için çizdim:

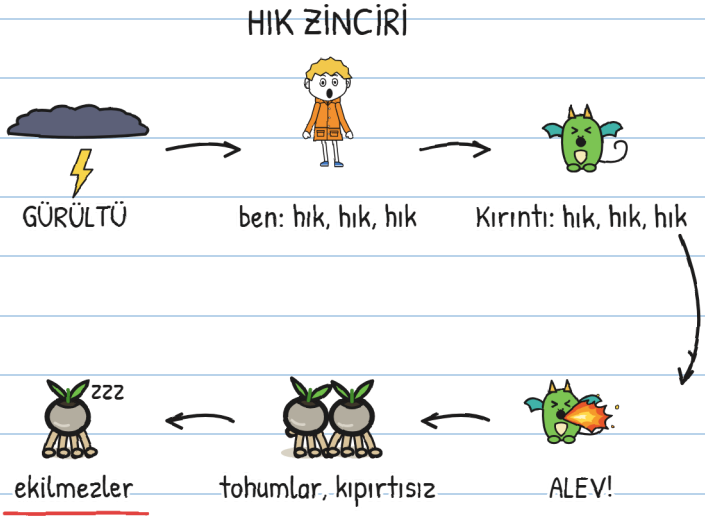

Mutfakta hık işimize yarıyordu: alev patlaması, kıpırtısız tohum, yakalanmış tohum. Serada ise yaramıyordu. Üç saniyede bir alev patlaması. Tohumların ekilmek için ihtiyaç duyduğu süre boyunca hiç karanlık olmuyordu.

Zinciri kırmak gerek. Kırması en kolay parça sensin. Sevgiyle. –H.

Hıçkırığın bütün çarelerini denedik:

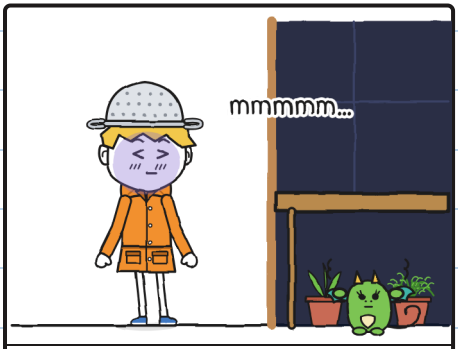

Nefesini tutmak

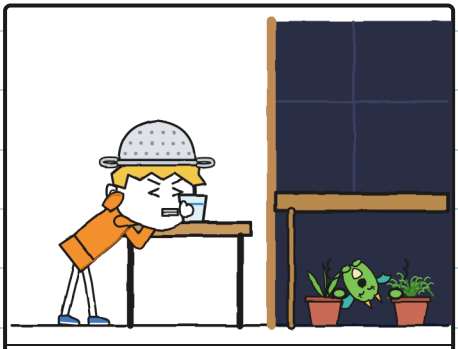

Ters su içmek

Korkutmak

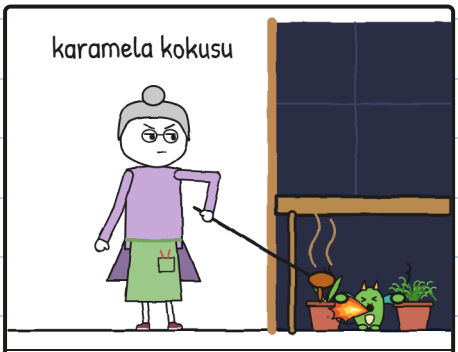

Şeker

Kırıntı hepsini taklit etti. Saksılarından hiç ayrılmadan.

Çare: sıfır. Hıçkırık: çok. —H.

— Dört fil. Beş.
Gök gürültüsü duyuldu.
— O yıldırım daha uzağa düştü, dedi Hulita.

Yedi tohum kavanozun içinde dönüp duruyordu.
Ben hık yapıyordum.

— Ya on bire gelirsek? diye sordum.
Hulita tohumlara baktı.
— Yine taş.
Sonra bana baktı.

— Kırıntı senin korkunu taklit ediyor, dedi Hulita.
— O zaman başka bir şeyi taklit etsin, dedim. Ve hık yaptım.
— Ya onu dışarı çıkarırsak? diye sordum.
— Tutunuyor. Gördün.
Hulita sesini alçalttı.
— Önce onunla kal.

Korkuya bir çarem yoktu. Onu saklamak için bir planım vardı. O da artık işe yaramıyordu:

Gök gürültüsünden korktuğum belli olmasın diye planım:

1. Bayıldığımı söylemek.
2. ~~Hık yapmamak.~~ hık hık hık hık hık
3. ???

Peki 3. madde? —H.

Denedim. Gerçekten.

Bir ayak içeride.

Bir gök gürültüsü.

Ve yine mutfakta.

Sera, mahallede gök gürültüsünün en gür duyulduğu yer.

Kapıdan cam tavana, yukarı baktım. İki şimşek arasında onları gördüm, çatının çok üstünde. Vera'nın ejderhaları fırtınanın içinde uçuyordu. Kimse yukarı bakmazken uçmaya çıkarlar. Bu yüzden Vera bizimle gelmedi: fırtınada onları gözetlemek için kalır.

Onlar hık yapmıyordu.

— Haydi, avcı, dedi Tonyo.

Şakayı bekledim. Gelmedi.

Süzgeci çıkarıp Flora'ya verdim. Onu gerçek bir kask gibi tuttu.

Ve içeri girdim.

Süzgeç yıldırımı durdurmaz. Korkuyu bazen durdurur. —H.

İçeride yağmur, camda binlerce parmak gibi ses çıkarıyordu. Emekleyerek ekim tezgâhının altına girdim. Kırıntı oradaydı, top gibi büzülmüş. Benim gibi titriyordu.

GÜRRRM! Ben hık yaptım. Kırıntı hık yaptı. Alev patlaması ikimizi de aydınlattı.

Bir ekim tezgâhının altında iki fırtına avcısıydık.

Kapıdan Hulita alçak sesle konuştu. Gülmeden:

— Benimle say. Yanındayım.

BÖLÜM 5

Benimle say

Ve saydık. O, kapıda. Ben, ekim tezgâhının altında, Kırıntı yağmurluğuma yaslanmış titrerken.

Şimşek.

— Bir fil. İki fil. Üç. Dört. Beş. Altı.

Gürrrm.

— Altı: yaklaşık iki kilometre, dedi Hulita. O yıldırım daha uzağa düştü. Hâlâ korunaktayız.

Altı fili saydım. Korku hâlâ oradaydı.

Fırtınalara bayıldığımı zaten söylemiştim. İki kez.
İşe yaramamıştı.
Kırıntı bana baktı.
Doğruyu söylemeyi denedim.

— Gök gürültüsünden korkuyorum.

— Biliyorum, dedi Hulita. Bunu bu sabah 6. sayfada çizdin. Seni bekliyordum.

— Ben de kedilerden korkuyorum, dedi Tonyo. Gürültü dizlerinde uyuyordu. Tonyo kıpırdamaya cesaret edemiyordu.

— Ben de gelmeyen bir şeyi beklemekten korkuyorum, dedi Flora. Bu yüzden kavanozu hemen açardım.

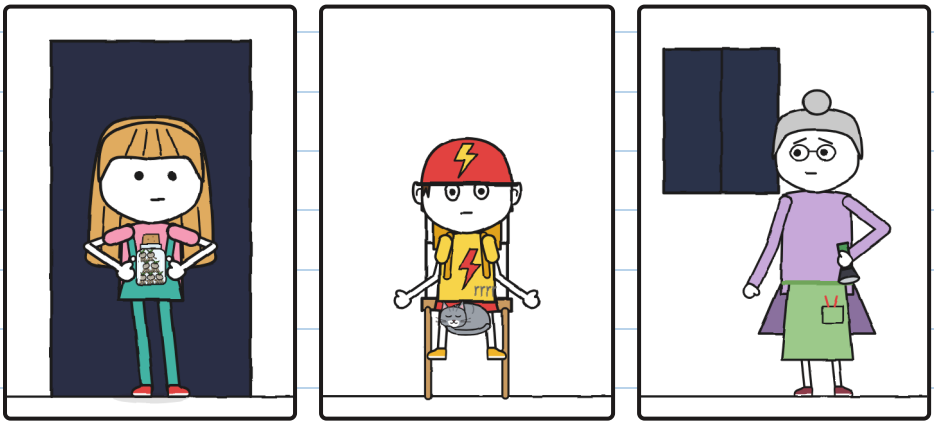

Ben de tahta köprülerden. Bunu zaten biliyordunuz. —H.

Kimse gülmedi. Yağmur aynı şekilde yağıyordu. Ama ekim tezgâhının altında artık yalnız değildim.

Yavaş yavaş nefes aldım. Kırıntı yavaş yavaş nefes aldı.

Şimşek. Birlikte dokuza kadar saydık. Gürrrm.

Ve hık yapmadım. Ne o gök gürültüsünde ne de bir sonrakinde.

— Şimdi! diye fısıldadı Flora.

Hulita karanlıkta parmak ucunda içeri girdi. Açık kavanozu ıslak toprağın üstüne bıraktı. Ve sessizce kapıya döndü.

Tik, tik, tik. Karanlıkta kavanozdan bir şey çıkıyordu.

Şimşek, çok uzakta. Sadece dudaklarımızla, ona kadar saydık. Gürrrm.

On: geçerli olan son sayı.

Sonraki şimşekte gördük:

Kavanoz boştu. Toprakta yedi minik delik vardı. Sonuncusunda hâlâ bir ayak görünüyordu.

Sonra bir süre hiçbir şey olmadı. Yalnızca biz, karanlıkta, ekim tezgâhına bakıyorduk.

Ve sonra ilki yandı.

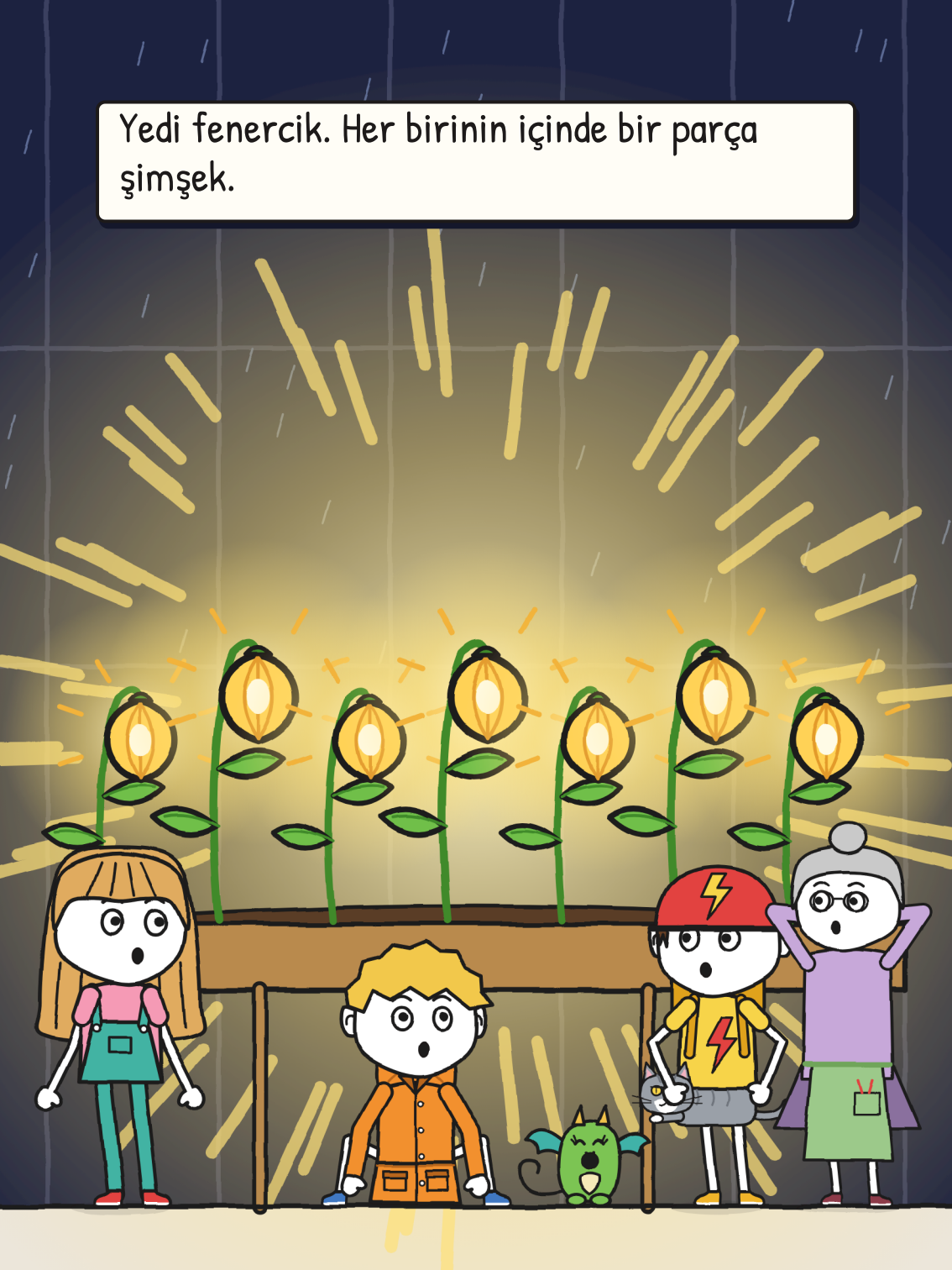
Yedi fenercik. Her birinin içinde bir parça şimşek.

Kırıntı hık yapmadı. Fenerciklere ağzı açık bakıyordu. Tıpkı benim gibi. Artık korkumu taklit etmiyordu. Bunu taklit ediyordu.

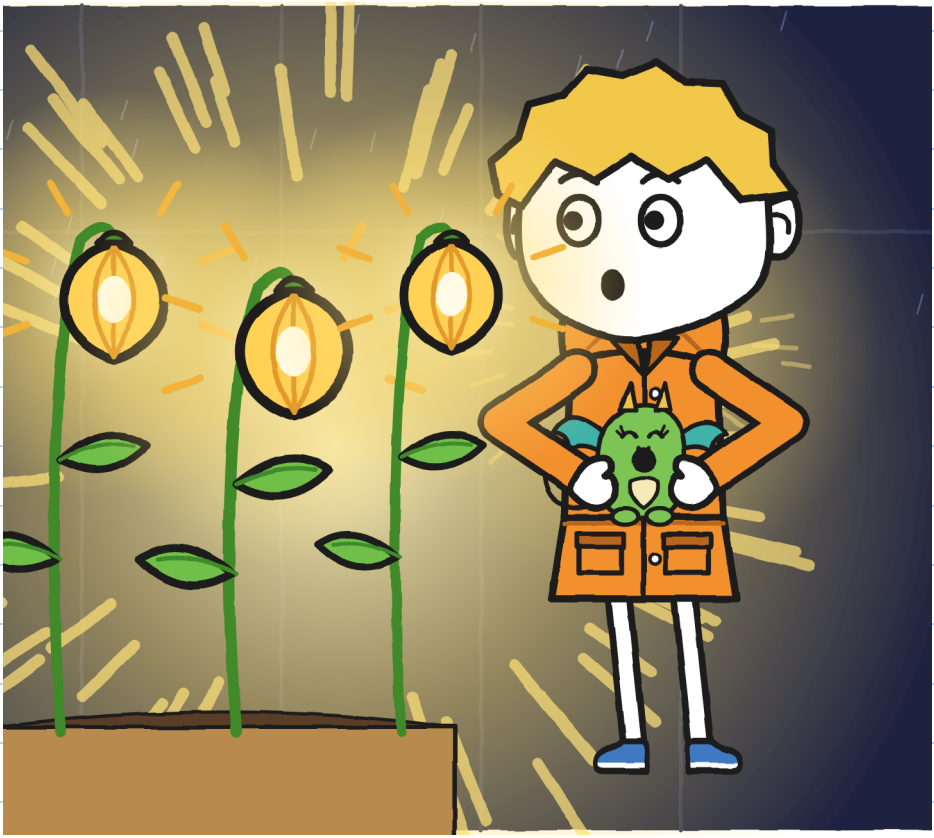

Flora uzun süre sustu. Sonra parmağının ucuyla bir fenerciğe dokundu. Yavaşça. Uzun zamandır beklediği bir şeye dokunur gibi.
— Kanal yolu böyleydi, dedi.

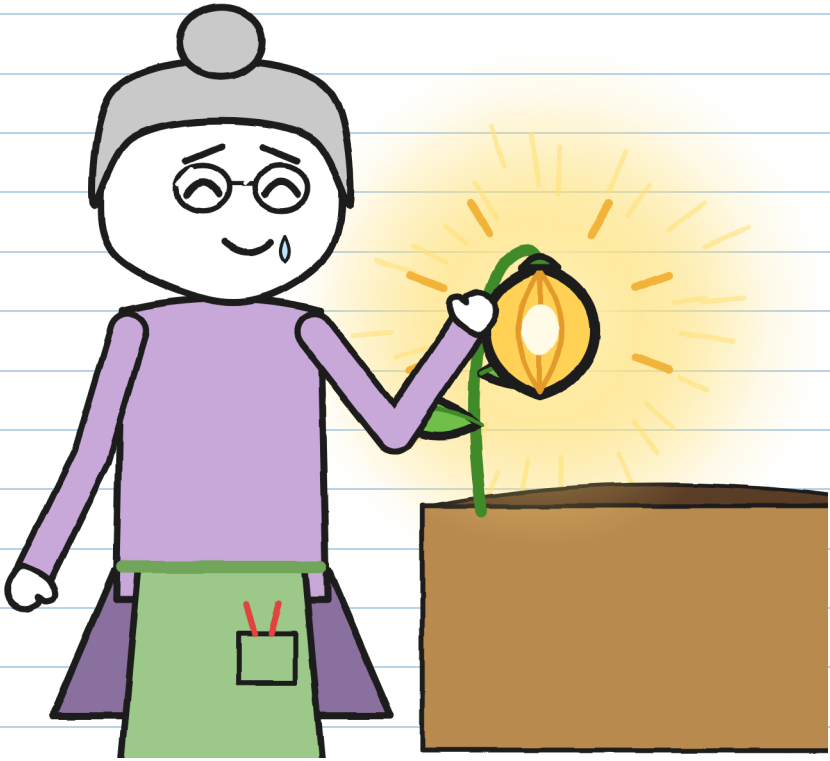

Ben de birine dokundum. Kırıntı da. Ilıktı, güneşte kalmış bir taş gibi.

Flora yağmuru manivelayla durdurdu.
Sonra bir tükenmez kalem çıkardı.
Nihayet imzalayacaktı.
Hulita kalemi iki parmağıyla durdurdu.

— Henüz değil.
Yedi fenerciğe baktı.
— Bir tane eksik. Kavanozu vaktinden önce ben açtım. Onu bulmamız gerek.
Sonra mutfağa gitti. Etiketi kutudan söktü.
Tulumunun cebine koydu.

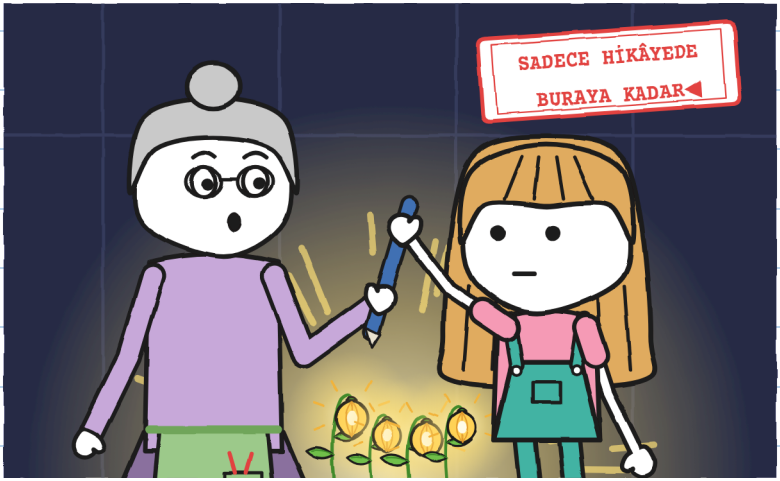

Teslim edilecekse, eksiksiz edilir. —H.

Mutfağa döndük.
— Avlu hâlâ kapalı, dedi Flora. Henüz dışarı çıkmıyoruz.
Bekledik. Hulita'nın sayacak şimşeği kalmadı. Sonra son gök gürültüsünden itibaren yarım saat daha bekledik. Yağmur dinmişti. Fırtına gitmişti.

Sekizinci ise dışarıdaydı. Bir yerlerde, karanlıkta. Zamanında toprak bulamazsa yine uykuya dalar. Bir taş daha. İmza olmazsa da 2 numaralı paket şafakta rafına döner.

— Onu arayalım, dedi Hulita.

Flora geceye baktı. Sonra avlu duvarına üç kez vurdu. Vera'nın dediği gibi. O, Ejderhalar Evi'nin duvarı.

— Bu sefer, dedi, yalnız gitmiyorsunuz.

BÖLÜM 6

Sekizinci

Flora ve Vera'yla, bir fener ve bir bisikletle çıktık. Hulita boş kavanozu ve etiketi taşıyordu. Ben Kırıntı'yı yağmurluğumun içinde taşıyordum. Yalnızca başı görünüyordu.

Avluda aradık. Patikada. Kanalın kıyısında.

Hiçbir şey.
Sekizinci uyumuşsa, şu taşlardan herhangi biri olabilirdi.

Fenerin ışığı ıslak taşları parıltıyla dolduruyordu.
O zaman aklıma geldi: bu kadar küçük bir fenercik, biz görmeden parlıyor olabilirdi.
— Durun. Işıkları söndürün.
Tonyo bisikleti durdurdu. Vera alevi kıstı. Flora el fenerini kapattı.

Kıpırdamadan kaldık.
Kanal yolunun ucunda minik bir ışık vardı.

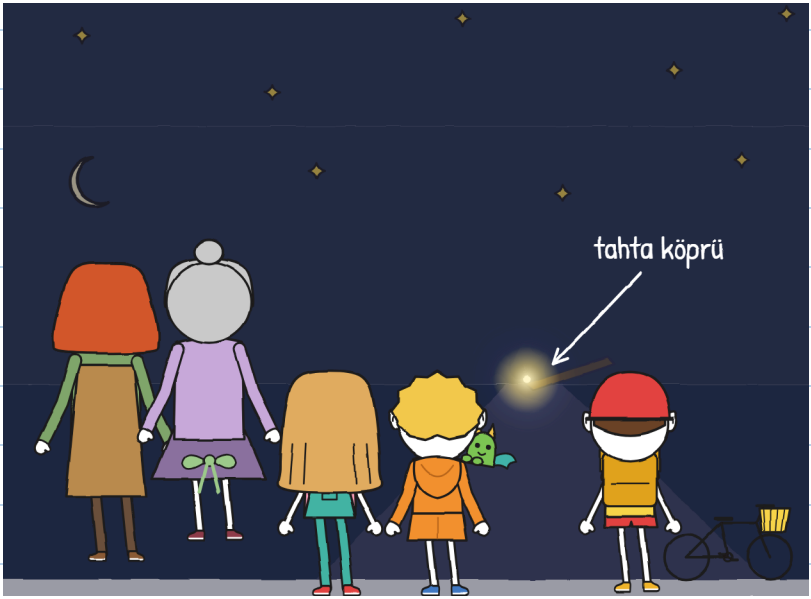

Tahta köprünün dibinde.

Sanırım yağmur onu patikadan kanal yoluna sürükledi. İki taş arasındaki bir çatlakta, biraz ıslak toprakla kaldı. Tam tahta köprünün dibinde. Orada kendi kendine ekildi. Uzaktan minik bir ışık. Yakından her yeri aydınlatıyordu.

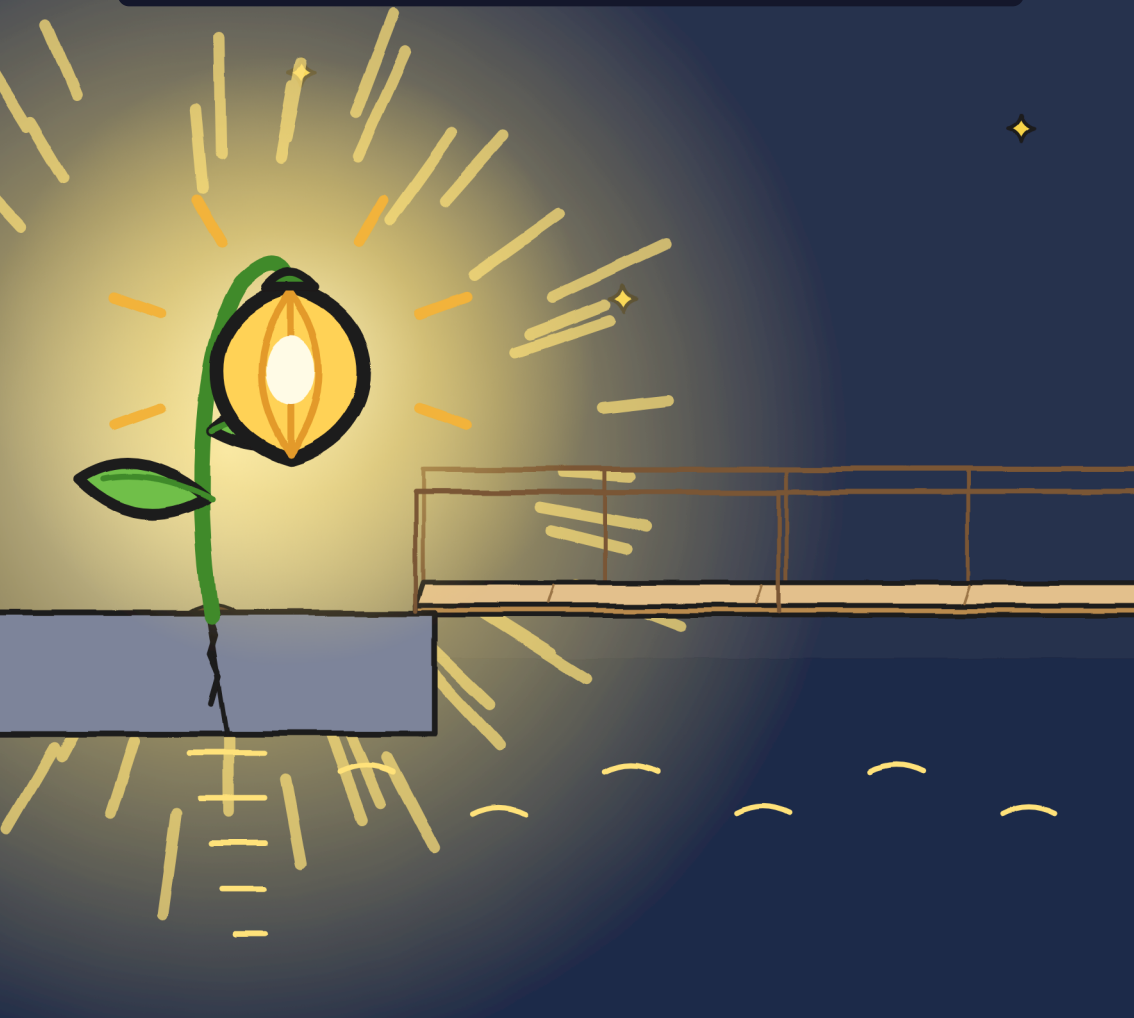

Hulita uzun süre tahta köprüye baktı. Işıkta başka bir şeye benziyordu. Daha kısa. Daha geniş. Sadece ahşap bir tahta.

Tahta köprüye bir ayak koydu. Yalnızca bir tane. Sonra geri çekti.

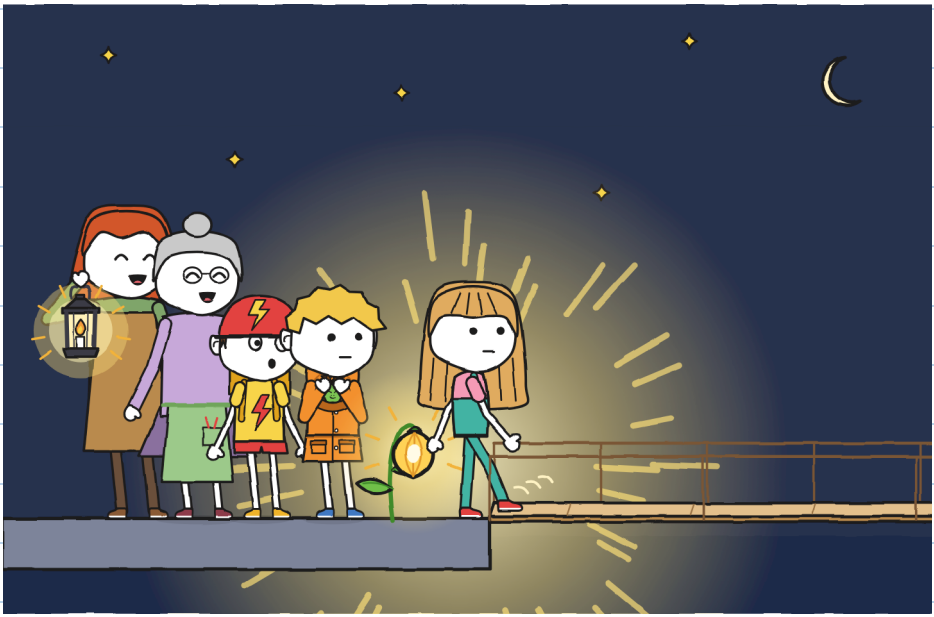

Uzaktan artık korkutmuyor. Yakından da neredeyse korkutmuyor. —H.

— Bu burada kalacak, dedi Flora. Yerini kendisi seçti.

Hulita ona etiketi ve yeşil keçeli kalemini verdi. O mürekkep silinmez. Flora tam orada, sekizincinin ışığında imzaladı. Ve kalemi geri verdi.

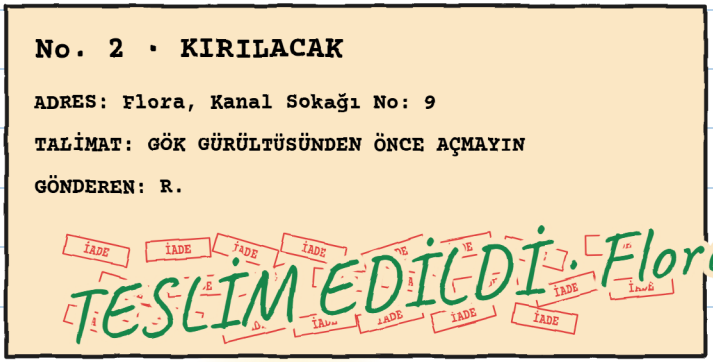

Vedalaşırken Flora bana süzgecini verdi:
— Sende kalsın. Bir sonraki fırtına için. Ve Mara'ya söyle, bu iş çoktan yapılmalıydı.

Vera Kırıntı'yı yuvasına bıraktı. Bizi dükkâna minibüsle götürdü, Tonyo'nun bisikleti arkada. Karayolu köprüsünden gittik: geceleri Büyük Köprü tekneler için kaldırılıyor. Bizi dükkânın kapısında bıraktı ve ejderhalarının yanına döndü.

Dükkân karanlıktı. Mara tezgâhta değildi.

Tezgâhın altındaydı.

— Geçti mi? diye sordu Mara.
— Epey oldu, dedi Hulita.

Battaniye. Kulak koruyucu. Tencere kask.
Yirmi üç teslimat. Hiçbirinde fırtına yok.
Şimdi anlıyordum.

Flora'nın mesajını verdim. Mara tencereyi
kaşlarına kadar indirdi.

— Ben de gök gürültüsünden korkuyorum, dedim.
Battaniyeyi kaldırdı.

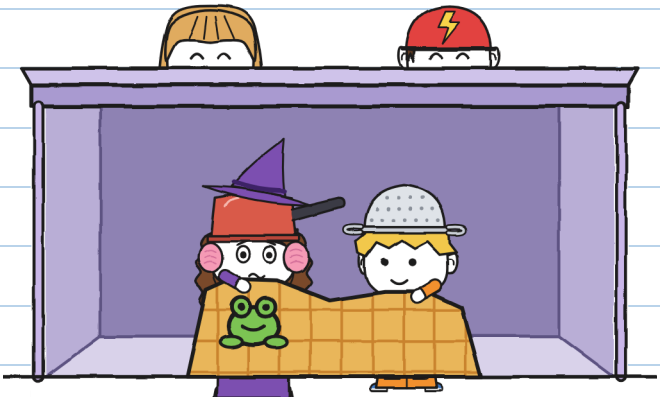

Onunla birlikte tezgâhın altına girdim. Sığıyorduk.

Mara Tonyo'ya taburelerin yanına ters çevrilmiş bir kutu koydu.
— Senin yerin. Şimdilik, dedi.

Tonyo oturdu. Hulita'nın keçeli kalemiyle çantasına iki kelime daha yazdı: "ve kedi".

Artık küçük yazı doğruyu söylüyor. —H.

Planımı düzelttim. Gök gürültüleri için:

1. Fil saymak.
2. Biriyle birlikte.
3. Hık yaparsam bir şey olmaz.

Bir de hiçbir şeyin avcısı olduğunu söyleme. —H.

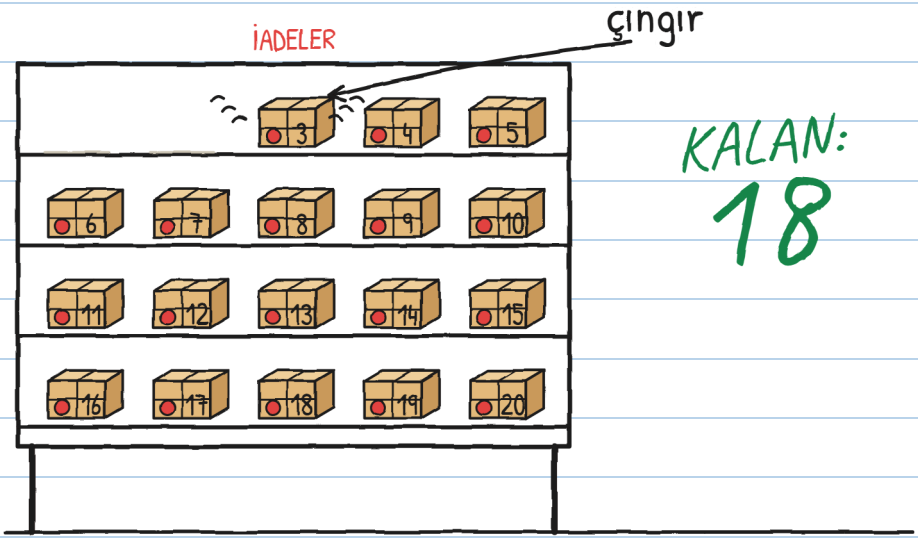

O gece, eve gitmeden önce bir iade çıngırdadı: çıngır. Küçük bir zil gibi. 3 numaralı paket.

Etikette şöyle yazıyordu:

No. 3

TONYOCUK İÇİN

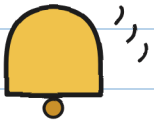

Tonyo kaskının rengine döndü.

İMKÂNSIZ TESLİMATLAR · 3

(çok yakında)

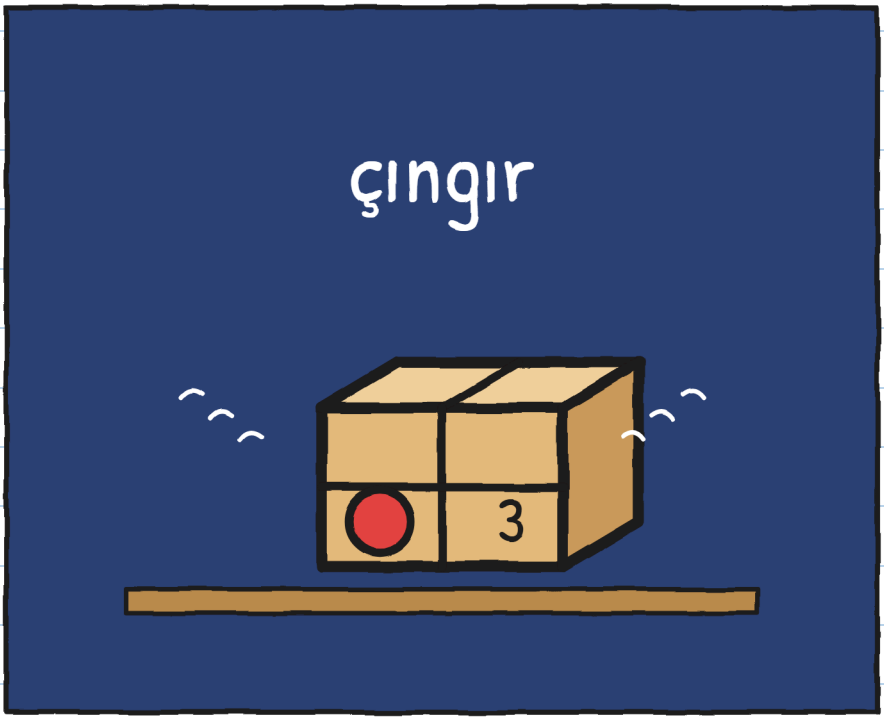

Tonyo'ya kim paket gönderiyor? —H.

MAHALLE (2. SÜRÜM)

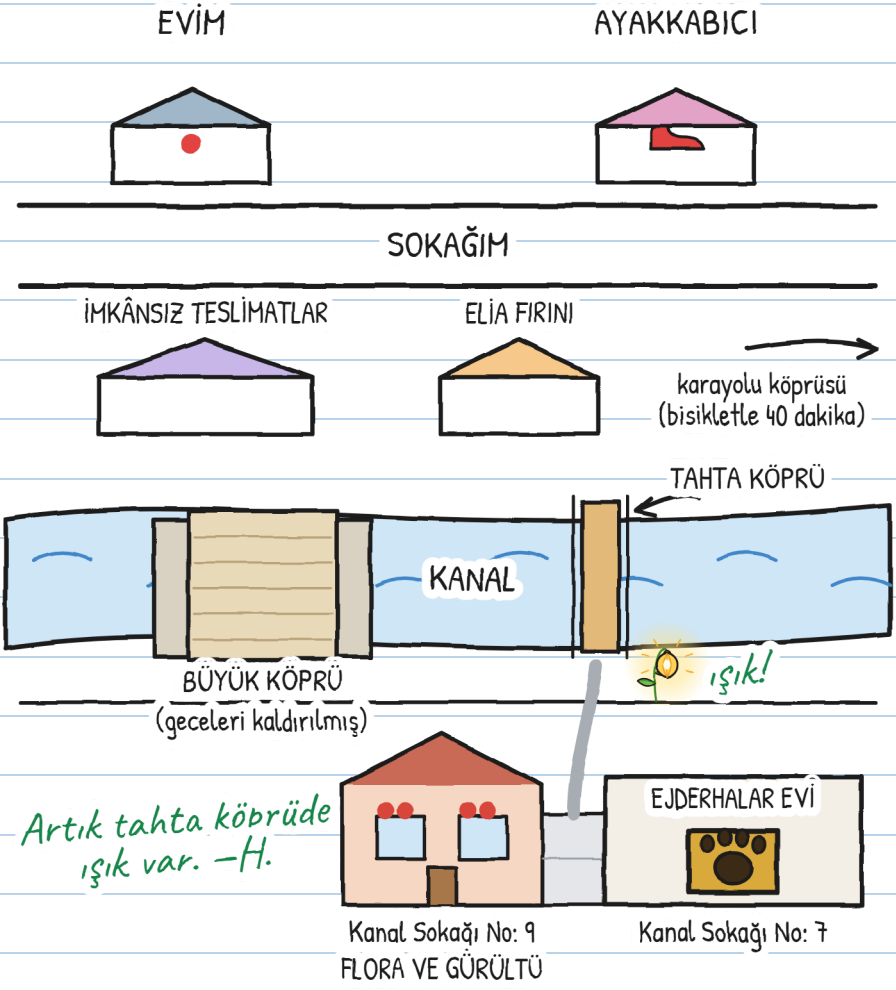

R. hakkında bir kartım var. 1. ve 2. ipucu, 1 numaralı defterden. Yenilerini yazdım:

R. HAKKINDA BİLDİKLERİMİZ

R.

1. Yazısı çok kötü (Mara).
2. Vera, baş harfini okuyunca bembeyaz kesildi.
3. Uzun zaman önce Flora ile fenercik ekiyordu.
4. Geç de olsa sözünü tutar.
5. Flora'nın büyülü camlarını yaptı.

6. Kimse adını söylemiyor. Bu da bir ipucu. –H.

Ya sen? Sence R. kim?

Bence R. şu kişi:

TEK HİKÂYE, ALTI BEDEN

Altı beden var, 3 ile 16 yaş arası, ve 20'den fazla dil. XXS, XS, S, M ve L'de sayfalar da resimler de aynı. XL ise bir roman. Değişen tek şey, hikâyenin nasıl anlatıldığı.

BEDEN XXS · PRE-A1
HULİTA YEDİNCİ TOHUMU YAKALIYOR.

BEDEN XS · A1
Yerde bir tohum kalmıştı. Hulita onu yakaladı. Yedi.

BEDEN S · A2
Bir şimşek daha: yerde yalnızca bir tohum kalmıştı. Hulita onu yakaladı. Yedi.

BEDEN M · B1
Sonraki şimşekte yalnızca bir tohum kalmıştı ve Hulita onu yakaladı. Yedi.

BEDEN L · B2
Yeniden şimşek çaktığında yerde yalnızca bir tohum kalmıştı ve Hulita onu yakaladı. Yedi.

BEDEN XL · B2-C1
Resimli roman · 13+
AOBM seviyeleri yaklaşıktır.

Herkes kendi bedeninde. Aynı fırtına. —H.

AİLELER VE ÖĞRETMENLER İÇİN

Her bölüme linguaula.com'da çalış

GERÇEK FIRTINA: NE YAPMALI

1. Gök gürültüsü duyarsan, uzakta bile olsa, eve gir: yıldırım artık sana ulaşabilir.
2. İçeride, bir yetişkinle birlikte, pencerelerden, kapılardan ve camlardan uzakta. Sera, köprü, ağaç ve sudan uzak dur.
3. Son gök gürültüsünden yarım saat sonrasına kadar dışarı çıkma.
4. Fil saymak, bir yıldırımın yakına mı uzağa mı düştüğünü anlamana ve sakinleşmene yarar. Dışarı ne zaman çıkacağını anlamaya yaramaz.

FIRTINANI SAY

Evin içinden: şimşekle gök gürültüsü arasında fil say.

Şimşek	Filler	Kilometre (3 filde 1, yaklaşık)	O yıldırım daha yakın mı, uzak mı?
1	15	5	–
2	9	3	daha yakın